

Îi arunc o privire furibundă. Sare rău calul și, dacă nu are grijă, o să creadă că face mișto de ei.

Însă ochii mamei strălucesc și mai tare, și tata se caută în buzunar.

— A, uite... poftim. Mii de mulțumiri.

Tatăl îi întinde lui Steve o bancnotă și eu îmi dau ochii peste cap. Asta o să-l încurajeze să continue. Steve practic se înclină în timp ce portierele se închid cu un clanc, și ne fluturăm cu toții mâinile în timp ce mașina se îndepărtează pe alee.

E ultima familie din săptămîna asta. Toate iurtele sînt acum goale.

Se lasă o tăcere generală, de parcă am avea cu toții simultan revelația acestui adevăr. Apoi Bidy se întoarce spre mine, își plesnește palmele una de alta, gata de treabă, și zice:

— Așa.

Și începe.

Chestia cu finalul de sejur e că totul e OK dacă nu te oprești nici măcar o clipă. Bidy și cu mine ne luăm chestiile de curățenie din debara și ne apucăm de primele două iurte. Și, o jumătate de oră mai târziu, sosește și Denise din sat, și eu respir ușurată. Nu sînt niciodată sută la sută sigură că o să apară.

În timp ce Denise preia curățenia, Bidy și cu mine trecem la pregătirea și aranjarea iurtelor. Flori proaspete în vase. Înlocuirea produselor din coșul de bun venit. Săpun proaspăt, rămurele proaspete de lavandă, o nouă felicitare cu BUN VENIT LA ANSTERS FARM pe pat, fiecare dintre ele scrise de mîna:

Bun venit, Nick, Susie, Ivo și Archie.

Bun venit, James și Rita.

Bun venit, Chloe și Henry.

Chloe și Henry sînt copiii lui James și ai Ritei, dar sînt adolescenți, așa că stau în iurta lor. Nu avem prea des adolescenți, și sper că vor găsi destule de făcut aici.

Bun venit, Giles, Cleo, Harrison, Harley și Hamish, și cățelului Gus!

Săptămîna asta e vacanța de la jumătatea trimestrului. De fapt, și săptămîna trecută a fost vacanță – se pare că școlile își aleg săptămîni diferite anul ăsta fiindcă vinerea asta e o sărbătoare legală în plus. Ceea ce e minunat pentru noi: rezervări duble. Așa că e plin la noi de familii, cu pătuțuri și paturi pe roți peste tot. În timp ce așez pledurile, îmi verific rapid telefonul. Harley e fată. Așa. Nu știi niciodată cu unele dintre numele astea la modă.

Bun venit, Dominic și Poppy.

Tată divorțat și fiica lui. A pomenit asta de două ori în timp ce rezerva telefonic. A zis că vrea să petreacă o vacanță de vis cu fetița lui, și că, după părerea lui, fosta nevastă o cocoloșește prea tare, și că ar trebui să se mai joace și ea în aer liber, și că nu e de acord cu multe dintre hotărîrile fostei neveste... Îi simțeau durerea în glas. A fost trist.

De multe ori turiștii preferă să sune, deși pot rezerva și online. Îți zic că o fac ca să verifice nu știu ce detaliu, dar eu cred că vor să fie siguri că locul respectiv chiar există și să-și dea seama după voce că nu sîntem niște criminali în serie cu topor, înainte să plătească un avans. Ceea ce, cum să zic, e de înțeles.

Bun venit, Gerald și Nina.

Gerald și Nina sînt bunicii uneia dintre familii. Îmi place la nebunie cînd vin la noi toate generațiile unei familii.

Într-un final, iurtele sînt gata. Bidy face ceai la bucătărie – întotdeauna le oferim turiștilor ceai la sosire. Ceainice întregi de ceai, cu biscuiți de casă și dulceață Ansters Farm. (Care se pot și cumpăra.)

Bucătăria noastră nu e cine știe ce – bufetele sînt din PFL și blaturile din melamină. Nu e ca bucătăriile „rustice“ pe care le găsești la Londra, cu aragazuri moderne și cămară și suprafețe rudimentar șlefuite de stejar de la firma Plain English. Însă avem dale originale de piatră și acoperim blatul cu o față de masă din in și agățăm stegulețe decorative peste tot și... Ei bine, dă rezultate.

Mă întorc la bucătărie, iar tata mă ajunge din urmă.

— Totul e pregătit? zice.

— Da, arată bine, îi spun zîbind și-i aranjez eșarfa de la gît. Frumoasă eșarfă, nenea fermier Mick. A, și am vrut să-ți spun, dușurile au primit aprecieri speciale într-un formular de feedback. Scria „Foarte bune, pentru un camping de lux“.

— Sînt bune și pentru un *hotel* de lux, răspunde tata, bodogănind ironic, dar văd că e încîntat. Apropo, adaugă relaxat. Am văzut ceva care te-ar putea interesa. Howells Mill, în Little Blandon. A fost transformat în apartamente.

Mă holbez la el uluită. Nu văd care-i legătura.

— Băi frumoase, mă lămurește tata, văzîndu-mi aerul nedumerit. Dușuri cu presiune mare.

OK, tot nu pricep. Ce au de-a face dușurile cu presiune mare din Little Blandon cu mine?

— În caz că ai căuta, continuă tata. Te-am putea ajuta și noi cu un avans, poate. Prețurile nu sînt prea mari.

Și, brusc, înțeleg. Îmi sugerează să-mi cumpăr casă în Somerset?

— Tată... Abia dacă știu cum să-i răspund. Cum să încep, oare? Tată, *știi bine* că mă întorc la Londra...

— Da, știu că așa ai de gînd. Dar planurile se mai schimbă, nu-i așa? Îmi aruncă o privire piezișă, ușor alunecoasă. Merită să știi ce opțiuni ai, cel puțin, nu-i așa?

— Dar, tată...

Sînt în impas și vîntul îmi ciufulește părul. Nu știu de cîte ori pot să mai spun „Vreau să stau la Londra“. Parcă mă lovesc mereu cu capul de un zid.

Se lasă tăcerea, în care nu se aude decît zgomotul îndepărtat al vacilor. Cerul de deasupra noastră e albastru și senin, dar eu mă simt împovărată de vină.

— Katie, scumpa mea... Tata mă privește îngrijorat. În ultimele cîteva luni am simțit că te-am regăsit. Nu mai ești atît de slabă. Nici atît de stresată. Fata aia de acolo... nu ești tu.

Știu că are cele mai bune intenții. Însă, acum, cuvintele lui îmi ating toate punctele dureroase. Toate săptămânile astea am încercat cu disperare să-mi regăsesc încrederea, spunându-mi că faptul că mi-am pierdut jobul e doar un amănunt fără importanță. Dar poate că tata a pus punctul pe i: poate că fata aia *nu* sînt eu. Poate că eu *nu sînt în stare* să-mi fac un viitor în Londra. Poate ar trebui să las locul altora. O voce abia perceptibilă din mintea mea protestează deja: *Nu renunța!*

Au trecut doar trei luni; încă mai poți s-o faci! Dar e atît de greu. Mai ales cînd toți șefii firmelor de recrutare și toți cei care caută personal calificat par să aibă altă părere.

— Ar trebui să mă duc înapoi la treabă, zic într-un final. Reușesc cumva să schițez un zîmbet – apoi mă întorc și pornesc spre fermă.

Verific de două ori ce activități am programate pentru mîine, cînd Denise apare în ușa bucătăriei, cu o cutie mare de plastic. O folosește ca să adune în ea ceea ce ea numește „prostiile lăsate de turiștii ăia“.

— Am terminat, zice. Am fost peste tot. E perfect curat.

— Super; mersi, Denise, zic. Ești o minune.

Și chiar e. Într-un fel. Nu știi niciodată sigur că vine – însă atunci cînd vine, e foarte meticuloasă. Are cu zece ani mai mult decît mine și trei fiice și dimineața o vezi cum le trimite la școală cu cele mai strînse codițe împletite pe care le-ai văzut vreodată.

— Doamne, ce mai lasă și oamenii ăștia în urmă! Arată spre cutie.

— Au lăsat mizerie? zic înțelegătoare.

E întotdeauna o surpriză pentru mine cum niște familii drăguțe, în haine cu gust de la Boden, pot fi atît de dezordonate. Și fără minte. Unii *nu voiau în ruptul capului* să înceteze să-i dea lui Colin, alpaca noastră, tot felul de prostii, oricît îi rugam să n-o mai facă.

— N-o să ghicești niciodată.

Ochii lui Denise scilipesc, de parcă ar fi obținut un soi de victorie ciudată.

— Uită-te la ăsta!

Scoate un Rampant Rabbit¹ din cutie și rămîn cu gura căscată.

— Nu! *Nu!*

— Ce-i aia? Bidy ridică privirea de la aragaz. O jucărie?

Naiba s-o ia pe Denise! *Nu* vreau să fiu nevoită să-i explic mamei mele vitrege ce e ăla Rampant Rabbit.

— E... o chestie, zic grăbită. Denise, ia-l de-aici! În ce iurtă era?

— Habar n-am, zice ridicînd din umeri.

— Denise!

Mă iau cu mîinile la cap.

— Am mai discutat asta. Trebuie să *etichetezi* toate obiectele pierdute. Ca să le putem apoi trimite oaspeților.

— Trimiți *ăsta* prin poștă? Denise pufnește în rîs.

— Păi... Șovăi. Nu știu... Poate că nu...

— Sau ăsta?

Îmi flutură prin fața ochilor un tub de cremă pe care scrie PENTRU NEGI GENITALI REZISTENȚI.

— O, Doamne! Mă strîmb. *Pe bune?*

— Frumoasă bluză, totuși.

Scoate un tricou mov din cutie și îl pune pe lîngă ea.

— Pot să-l iau eu?

— Nu! Stai să ne uităm.

Mă uit atent în cutie și are dreptate, e plină. Văd un pistol cu apă, o pereche de cizme de cauciuc pentru copii, un teanc de hîrtii, o șapcă de baseball... Doamne, ce mizerie au lăsat oamenii ăștia!

Îmi sună telefonul și răspund:

— Ansters Farm, cu ce vă pot ajuta?

1. „Iepurașul năvălaș“, marcă de vibratoare.

— Alo, bună! E vocea volubilă a mamei cu bluză în dungii. Katie, tu ești?

— Da! Cu cine vorbesc? Cu....?

Fir-ar! Cum o cheamă? Deja am uitat.

— Barbara! Ne întoarcem. Sîntem la vreo douăzeci de minute. Am uitat la voi...

Se aud niște pîrîituri. Semnalul e atît de prost pe drumurile locale, că mă și mir că a reușit totuși să ne prindă.

— Barbara? Vorbesc mai tare. Alo, Barbara, mă auzi?

— ...foarte delicată...

Îi aud iar vocea la capătul firului, cu paraziți.

— Sînt sigură că l-ai găsit... îți *închipei* cum mă simt...

O, Doamne, Barbara o fi cea care a uitat Rampant Rabbit-ul? Îmi acopăr gura cu mîna, ca să nu rîd. Barbara, cu fața ei atît de curată și nemachiată, care are trei tripleți radiind de sănătate?

— Îhm...

— Jenată *la culme*... trebuia să vin să-l iau personal... ne vedem curînd... Nu-i mai aud vocea. Mă holbez tîmp la telefon, apoi ridic privirea.

— OK, cred că persoana care le-a uitat se întoarce.

— A recunoscut? Denise pufnește în rîs. Eu aș minți.

— Nu tocmai. A zis că e ceva foarte delicat și că e jenată la culme...

— Poate e vorba despre asta.

Denise ridică tubul de cremă.

— O, *fir-ar!* Îmi dau seama că poate are dreptate. Da, s-ar putea.

Mă uit de la Rampant Rabbit la tubul pentru negi genitali. Ce alegere...

— Nu crezi că s-ar întoarce mai degrabă pentru cremă? sugerează Denise. Se dă cu reșetă, oare?

— Dar își poate lua alta.

— Rampant Rabbit-ul *costă* mai mult...